

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Lvcæ Pinelli Societatis Iesv, Theologi, Exercitia
Spiritualia Qvdraginta, De Sacrosancto Eucharistiæ
Sacramento**

Pinelli, Luca

Coloniae, 1608

Exercitvm XXXIII. Sanctiſſimum hoc Sacramentum sæpè sumendum esse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59691](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59691)

EXERCITIVM XXIII.

*Santissimum hoc Sacramentum
sæpè sumendum esse.*

PVNCTA MEDITATIONIS.

1. **C**ONTEMPLARE pie Christiane,
Christum instituisse atque donasse
nobis Sacramentum hoc in cibum, vt ani-
mam nostram in spiritali vita conserua-
ret: ideoque necessarium esse frequenter
illo vesci: quemadmodum ad corpus in
corporali vita conseruandum, necessaria
est frequens comestio.

2. **C**ONSIDERA nos Sacramentum
hoc frequentando, rem facere DEO gra-
tissimam: quia hunc in finem tantum the-
saurum nobis reliquit: cum enim salutem
nostram desideret, desiderat etiam vt me-
dijs ad eam consequendam pertinentibus
vtamur; quorum efficacissimum est, huius
Sacramenti frequentatio.

3. **E**XPENDE tecum, nihil esse utili-
us & efficacius ad conseruandum nos in
gratia DEI (quæ est maximum huius vite
bonum) quam sæpè communicare; in sacra-
entim communionem Christus accipitur: qui
quo.

quotiescunque sumitur, nouam gratiam
& cœlestia dona infundit.

4. **CONSIDERA** Dæmonem, qui
fructus quos diuinum hoc Sacramentum
animæ adfert probè nouit, varijs artibus
tentationibus ab eius cultu & sumptione
nos auocare conari: dum aliquando circum
illius fidem nos tentat: nonnunquam gra
uè ac molestam nobis videri facit propo
sitionem, ad illud dignè sumendum; qui
doque vero ad illius sumptionem de
in diem procrastinandam nos impellit.

5. **REVOLVE** tecum, propter fasti
dium à saluberrimi huius Sacramenti pro
ceptione se abstinere, præterquam quod
malignis spiritibus gratissimam sit, ma
festum præbere indicium valde exiguum
imperfecti amoris: quia qui Christum
verè diligit, ei coniungi, & vniri appo
tit.

COLLOQUIUM INFORME
Dialogi.

ANIMA ET CORPVS.

CORPVS. Anima mea, exploratè
habeo, tibi optabile atq; in votis
frequenter communicare, mihi verò ve
rum fatear, id parum aridet. **AN.**

hoc: **Co R.** Quia quoties sacra communio
 percipienda est, opus est orationi v' gilan-
 tius intendere, die præcedenti ieiunare, &
 confiteri; confessioni sæpè iungitur flagel-
 lorum, ciliciorum, aliarumque austeritatū
 vsus: & vt quod sentio liberè loquar, harū
 deuotionum non admodum amicus sum,
 quæ a mihi sunt afflictiones. **AN.** Intellico
 quid rei sit, agnosco hinc te filiū esse Eua;
 quæ vt mandatum à **DEO** acceptum gra-
 uius redderet, ad serpentem ait: **DEVS**
 præcepisse, de arbore vitæ ne manduca-
 rent, eamq; ne tangerent quidem: eum tamē
DEVS arboris illius contactum haudqua-
 quam prohibuisset: ita & tu preparationem
 ad piè communicandum, nimis asperam
 & grauē tibi fingis. Non sunt necessaria
 hæc omnia, quæ recensuisti: necessaria qui-
 dem est confessio, & oratio, maximè men-
 tis, vt quid sumendum & quomodo atten-
 datur. Cætera verò cuiusmodi sunt ieiuniū,
 disciplina, cilicium, ad quæ nihil afficeris,
 non sunt necessaria, sed vtilia duntaxat;
 quibus qui vitur, benè facit, & maiorem
 percipit gratiam, quamuis sine peccato
 omitti queant. **Co R P.** Attamen tempore
 sacrae communionis, opus est sui ipsius cu-
 stodię diligenter intendere, ideoque multis
 se recreationibus spoliare: Accedit quod

etiam ipsa confessio multas secum molestias adferat; sunt enim cogitanda & recogitanda peccata, genibus flexis eadem est peragenda, atque inde fit, vt ex ea demum prorsus defatiger.

AN. Quomodo in altera vita, intolerabiles gehennæ cruciatus sustinebis, cum exiguus hic labor tam durus esse videatur. Cuperes quidem in hac & altera vita simul gaudere, sed id fieri nequit: omnes enim qui modo cœlesti gloria perfruuntur, in terra plurima perpessi sunt, & per multas tribulationes & afflictiones ad illam gloriam peruenerunt. Cogitandum tibi est præterea, tantam esse diuini huius Sacramenti dignitatem, & tam eximia bona quæ nobis adfert, vt etiam si millies plura pateremur, nihil hoc in illius comparatione censeri debeat. CO R. Anima nonne melius foret si hæc bona sine vlllo labore consequi possemus? AN. Si nemo id vnquam assecutus est, tu quomodo id sperare audes? Immo verò si hoc fieret, neque præmium, neque corona nostra esset: vbi enim nullus accessit labor, ibi nullum potest esse præmium, & vbi nullus fuit confictus, ibi victoria nulla est. Ad hæc si id fieri posset, tamen minimè deceret. Filius enim DEI in regnum suum sine passione ingressus non est, quomodo

quomodo igitur tu illud sine multarum
tribulationum perpeffione te consecutu-
rum putas?

CORP. Anima, intelligo te omnino pa-
ti apud te statuiffe, faciam igitur quod vis:
sed prius mihi velim explicari, qui ex frē-
quenti Communionē fructus sequantur.
AN. Qui fructus? Non vides, ijs in locis,
quibus salutiferum hoc Sacramentum frē-
quentatur, plus esse spiritus, plus deuotio-
nis: Nunquamne audisti in primitiua Ec-
clesia, quando sacer hic panis in frequenti
& penē quotidiano vsu erat, maiorem in
fidelibus fuisse sanctimoniam & feruorē?
Ego sane mihi persuadeo, nisi pretiosum
hunc cibum toties frequentassemus, mul-
tō nos peruersiores futuros, & fortē modō
in Inferno arsueros fuisse.

ORATIO.

Gloriosissime Saluator, te per amorē
quo Ecclesiam Sponsam tuam com-
plecteris, obsecro dignare mihi spiritum
primitiua Ecclesia infundere: vt sacro-
sanctam Eucharistiam cum feruore perti-
piens, me ad tantum mysterium vti par-
est, preparare, propter laborem non resu-
giam.

MIRACVLA.

PAlladius *in vita S. Macarij* refert, foemina nam quandam aliquot hebdomatibus à sacra communione abstinuisse, atque interim accidisse, ut quidam vesano illius more ardens, ad illicitum concubitum sollicitaret. Quod cum pudica foemina detrectasset, impurus ille homo maleficus quendam multis muneribus, ut eam in amorem inflammaret, allexit. Ille artis incantationibus, eam non foeminam se equam videri fecit. Maritus turbatus haec monstruosa novitate, vici presbyteros invocavit, sed illi in foemina triduo iam amonij destituta, tantæ calamitatis causam indagare nequibant. Illigatam igitur eam instar iumenti, flectens ingemiscensque Macarij cellulam deduxit. Ille cum precibus Domino pro ea obtulisset, aquæ benedictæ nudam immergens, bruti formam ab oculis circumstantium abstulit: affirmans hanc calamitatem illam incidisse, quia diuinorum participatione mysteriorum quinque iam hebdomatibus se segregasset itaque hortabatur eam ut à communione sanctorum, ab Ecclesiæ oratione desisteret nunquam.

De S. Colera scribit Surius 6. Mart. Cap. aliquando

DE SAC. EUCHARISTIAE. 227

aliquando solenni quodam die sacrosanctam Eucharistiam magna cum deuotione vellet percipere: dixisse illam Confessario vt pro se hostiam consecraret. At ille vel non intelligens, vel non satis aduertens quid diceret, id facere neglexit. Et si autem dubitaret de illius voluntate, non tamen fuit ausus accedere eam, ne fortè sanctas eius preces interurbaret. Cum igitur ventum esset ad horam sumendæ Eucharistiæ, sensit Confessarius eam more suo in fletus & gemitus erumpere, vti solebat communiatura. Quamobrem non parum admirans, eum se sciret non consecrassè pro ea hostiam, sentiebat magno id mysterio non vacare. Postea absolutis precibus percunctatus est ex eâ, quid sibi vellent lachrymæ & suspiria quæ audiisset. Respondit illa humiliter, Dominum IESVM suis manibus, sibi pretiosissimum corpus suum obtulisse. Eadem hæc virgo Coleta magna cum deuotione ad Eucharistiæ Sacramentum percipiendum se preparabat. Eo verò sumpto, mox rapiebatur in DEVM, manebatque immota & mortuæ similis ad multas horas, nihil intereâ sentiens extrinsecus.

De Lyduuina virgine refert idem auctor meale Aprilis. Cum eia Parocho suo sacrosancta

cro sancta Eucharistia, quam multis precibus & lachrymis postulauerat, denegaretur, astitisse illi Angelum multa luce coruscum, qui monebat eam ne contristaretur, propediem enim futurum, vt Christus ipse visitaret eam & omnes contritiones eius sanaret. Dedit igitur se totam orationi ac contemplationi, cumque huic intentus esset: vidit paulo post, aduentantes Angelos ceu iuuenes fortissimos, atque alium crucem, alium lanceam, alium clauos, alios alia passionis Dominice insignia ferentes, seroque lectulo assistentes. Postea etiam Matrem Domini, cum Sanctis non paucis aduenire conspexit. Demum Christus ipse venit in forma speciosissimi pueruli, blandissime virginem aspiciens. Deinde in perfectum mutatus virum, instar crucifixi totus rubicundus & sanguinolentus apparuit. Eo spectaculo liquefacta, gratias agit quod se indignam ancillam, sic vilitate dignatus esset. Cumque ab eum parare rogauit eum: vt si verè esset is, in quem crederet, euidentis aliquod signum presentie suae relinqueret.

Mox ille in speciem formosae hostiae mutatus est, quae cum se aliquoties conuerteret, tandem constitit in munda mappa ibi posita. Erat hostia illa, nec tam parua

DE SAC. EVCHARISTIAE. 229

parua, vt sunt quæ plebi porriguntur; nec tam magna, vt eæ, quas accipiunt Sacerdotes sacrificantes. Radij autem eius extremam orbiculatim ambiabant: intus habebat Crucifixi effigiem cum cruentis vultibus. In latere vno speciatim hærebat supernè gutta vna pisi dimidij magnitudine. Hanc denique admirabilem hostiam, cum à se ipsa sumere ausa non esset, accersiri iussit Parochum, qui sacram Communionem ei denegauerat, atque ex illius manibus eam sumpsit, & ex eius sumptione in anima & spiritu magnam sensit delectationem.

DOCUMENTVM.

Flli, si Christo non placeret frequens communio, non hisce miraculis eam comprobasset, nec ipse sacram communionem, pie illam desiderantibus, porrexisset. Hoc tantum age, vt diligenter ad illius sumptionem te prepares, quo salutiferos effectus suos in te operetur.

Orabis pro his qui iustitiam administrant, tam in sæculari quam in Ecclesiastico statu, vt rectè iudicent.